

«Αναζητούμε τη χαρά σε θολές πηγές»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Διαβάστε το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα και αμέσως μετά το κήρυγμα του θείου λόγου για την Κυριακή των Αγίων Πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου από την Ιερά Μητρόπολη Χίου:

“ταῦτα λαλῶ ... ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμήν” (Ἰω, 17, 13)

5 Ἰουνίου 2022

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον

ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ρήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἴσι, καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστὶ καὶ τὰ σὰ ἐμά, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὥσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσιν τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

Θεῖο Κήρυγμα Ἱεράς Μητροπόλεως Χίου

Ἀνέκαθεν ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξεν ἀναζητητῆς καὶ νοσταλγὸς τῆς χαρᾶς. Ὅλοι λαχταροῦν καὶ θέλουν τὴν χαρά. Ἀλλὰ ὅσο τὴν ἐπιζητοῦμε, τόσο αὐτὴ ἀπομακρύνεται. Κι αὐτό, γιατί τὴν ἀναζητοῦμε σὲ θολὲς πηγές, ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχει, τὴν ἀναζητοῦμε μόνο στὶς πρόσκαιρες καὶ παροδικὲς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου τούτου, τοῦ μάταιου καὶ φθαρτοῦ. Τὴν ἀναζητοῦμε ἔξω ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς πίστεως, μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Καὶ ὅμως, σήμερα, στὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ὁ Χριστὸς μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐλεύσεώς Του στὸν κόσμο καὶ τοῦ λυτρωτικοῦ Του κηρύγματος εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ ἀνθρώπου: “Αὐτὰ τοὺς λέω, γιὰ νὰ ἔχουν τὴν χαρὰ τὴν δική Μου πλήρη μέσα τους”.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρει: “Διότι θὰ ἐξέλθετε ἐν χαρᾷ” (Ἠσ. 55, 12). Καὶ ἄλλοῦ: «χαρήσεται ἡ καρδιά ὑμῶν» (Ἠσ. 66, 14). Ὁ προφήτης Ἰωὴλ διακηρύττει: «Τὰ τέκνα Σιών χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε» (Ἰωὴλ, 2, 23). Ὁμοίως καὶ στοὺς Ψαλμοὺς ὁ Δαβίδ: «καὶ νὰ χαρεῖ ἡ γῆ μὲ τὶς σταλαγματιὰς τῆς βροχῆς» (Ψαλμ. 64, 11). Καὶ ἄλλοῦ: «οἱ ταπεινοὶ θὰ ἀκούσουν καὶ θὰ χαροῦν» (Ψαλμ. 34, 2).

Στὴν Καινὴ Διαθήκη τὸ εὐαγγελικὸ μήνυμα ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ ὑπέροχο “χαῖρε” τοῦ Ἀρχαγγέλου πρὸς τὴν Θεοτόκο καὶ κλείνει μὲ ἐκεῖνο τὸ ἀνερμήνευτο συναίσθημα χαρᾶς πού κατακλύζει τὶς ψυχὲς τῶν Ἀποστόλων, λίγο μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ, πού ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς περιγράφει στὶς τελευταῖες γραμμὲς τοῦ Εὐαγγελίου του: “Καὶ αὐτοί”, γράφει, “προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης” (Λουκ.

24, 52). Μήνυμα χαρᾶς ἔδωσε ὁ Κύριός μας στὶς Μυροφόρες καὶ χαρὰ στοὺς καλεσμένους τοῦ γάμου τῆς Κανᾶ. Μέσα ἀπὸ διωγμοὺς καὶ θλίψεις πέρασαν στὸ διάβα τῶν αἰώνων οἱ Χριστιανοί, χαρούμενοι καὶ ἐλπιδοφόροι, διότι “ἐπληροῦντο χαρᾶς καὶ Πνεύματος Ἁγίου” (Πράξ. 13, 52). Αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαιώνει ὁ Πασκάλ: “Κανεὶς δὲν εἶναι πιὸ χαρούμενος ἀπὸ ἓναν ἀληθινὸ Χριστιανό”.

Ὁ Χριστὸς πυρπολεῖ μὲ τὴν θεία Χάρη Του τοὺς πιστοὺς καὶ μᾶς διαβεβαιώνει: “Αὐτὴν τὴν χαρὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς τὴν πάρει” (Ἰω. 16, 22). Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θὰ ἀναφερθεῖ στοὺς Χριστιανοὺς ποὺ ἐμφανίζονται στὸν κόσμον “ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες” (Β΄ Κορ. 6, 10). Καὶ ἄλλοι: “ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδας νὰ σᾶς γεμίσει μὲ κάθε χαρὰ καὶ ἐλπίδα” (Ρωμ. 15, 3). Αὐτὴ ἡ χαρὰ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολύτιμα δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι οὐσιαστικὸ γνῶρισμα τῶν ἀναγεννημένων καὶ μεταμορφωμένων ἀνθρώπων. Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ ἡ δαιμονικὴ χαρὰ τῆς χαιρεκακίας, ἡ ὁποία δὲν ἀρμόζει σὲ πιστὸ Χριστιανό.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες θὰ μᾶς διαφωτίσουν καὶ πάλι μὲ τὰ θεόπνευστα λόγια τους.

Ὁ Μ. Βασίλειος: «Ἡ χαρὰ εἶναι ἓνα εἶδος σκιρτήματος τῆς εὐτυχισμένης ψυχῆς. Ὅποια χαρὰ προκύπτει ἀπὸ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου πρὸς δόξαν Θεοῦ αὕτη εἶναι ἡ ἐν Κυρίῳ χαρά».

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: «χαρὰ εἶναι ἡ ἐκπλήρωση τῶν ἐπιθυμιῶν, ἡ ἀπόλαυση τῶν εὐχαρίστων καὶ ἡ λησμοσύνη τῶν λυπηρῶν. Τὸ νὰ χαίρεσαι κοντὰ στὸν Κύριο εἶναι ἡ μεγαλύτερη χαρὰ. Μὲ αὐτὴν χαίρονταν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες, μὲ τὶς φυλακίσεις, τὶς μαστιγώσεις καὶ τόσα ἄλλα δυσάρεστα, γιατί αὐτὰ ἔχουν ρίζα καὶ θεμέλιο τὴν χαρὰ τοῦ Κυρίου. Ὅπου χαρὰ ἐκεῖ δραπετεύει ἡ θλίψη τῶν δακρύων, ὅπου χαρὰ ἐκεῖ φεύγει ἡ κατήφεια τοῦ πένθους, ὅπου χαρὰ ἐκεῖ καὶ τὰ σύμβολα τῆς εὐφροσύνης. Δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ αὐτὸς ποὺ ἔχει τὶς κοσμικὲς χαρὲς μὲ αὐτὸν ποὺ χαίρεται κατὰ Θεόν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ χαίρονται μὲ τὴν καλοπέραση, τὴν δόξα τῆς ἐξουσίας καὶ τὴν ἀλαζονεία».

Ὁ ἅγιος Θεοδώρητος Τύρου: «Μόνη χαρὰ ἣς ὑπάρχει αὕτη ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὶς θλίψεις γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ποὺ πράττουν δίκαια γεμίζουν μὲ ἀληθινὴ χαρά».

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Ἐμεῖς θεωροῦμε τὴν χαρὰ στὸν κόσμον ἀτελῆ, γιὰ τὸν λόγο ὅτι μεταβάλλεται εὐκόλα. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐλάχιστα τὴν βλέπουν, παρὰ μόνον σὲ πράγματα κοσμικά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι περισσότερο ἀληθινὰ ἀπ’ ὅ,τι οἱ σκιὲς καὶ τὰ φαντάσματα».

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος: «Χαρά! Λέξη πολυπόθητη, λέξη ποὺ συγκινεῖ τὶς ψυχὲς τῶν

ἀνθρώπων, λέξη πὺν δηλῶνει ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη. Χαρά! Μὲ ποιὰ λόγια νὰ περιγράψω τὸ συναίσθημα πὺν ἀναδύεται στὴν καρδιά μου χάρη σὲ σένα; Μὲ ποιὲς λέξεις νὰ περιγράψω τὸν μυστικό σου χαρακτήρα; Καμμιὰ δική μου δύναμη δὲν μπορεῖ νὰ ἀναλύσει τὸ μυστήριο. Παραμένεις μυστική, κρύβεσαι στὰ μύχια τῆς καρδιᾶς, φανερῶνεις μονάχα στὴν ψυχὴ τοῦ καθενός. Ἡ χαρὰ κάνει τὴν καρδιά νὰ σκιρτάει ἀπὸ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση, αὐτὴν τὴν μεθάει σὰν θεῖο ποτό. Ἡ καρδιά χαίρεται, γιατί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ κατασκήνωσε μέσα της. Χαίρεται, γιατί ἔλαβε μυστικὴ πληροφορία ὅτι ὁ Θεὸς τὴν ἀγάπησε. Χαίρεται, γιατί ἡ εἰρήνη, ἡ γαλήνη, ἡ ἡρεμία καὶ ἡ ἀταραξία βασιλεύουν μέσα της. Ἡ καρδιά χαίρεται, γιατί μὲ τὴν πίστη γνώρισε τὸν Κύριο. Χαίρεται, γιατί μὲ τὴν ἐλπίδα κατανόησε τὴν ἀλήθεια τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, γιατί μὲ τὴν ἀγάπη γνώρισε τὸν Κύριο πὺν κατοικεῖ μέσα της. Ὡ χαρὰ ἀγία! Ἡδονῆς ἀγίας προάγγελε! ἐσένα ποθῶ τόσο πολὺ κι ἐσένα ζητῶ σὰν ἀρραβώνα πὺν κατέκτησα πάνω στὴν γῆ. Εἶθε νὰ ἀξιωθῶ καὶ τῆς οὐρανίου χαρᾶς».

Ὁ ἅγιος Ἀνθιμος ὁ Χῖος: «Ἐμεῖς πρέπει νὰ βλέπουμε ὅλα τὰ ἐπουράνια καὶ νὰ φροντίσωμε νὰ ἀποκτήσωμεν τὰς ἀρετάς. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρὰ κτλ.» Θέλεις νὰ ξεύρεις ἂν κατοικεῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέσα σου; Ὅταν ἔχεις αὐτὰ, μέσα σου εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ σου εἶναι σεσωσμένη».

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Τσαλίκης: «Ἔχω χαρὰ πὺν ὁ Θεὸς μὲ ἔταξε ἐδῶ νὰ προσφέρω ὅ,τι μπορῶ στοὺς ἀδελφούς μου». Δύο εὐσεβεῖς φοιτητὲς ἐφιλοξενοῦντο στὴν Μονὴ τοῦ Ἀγίου καὶ μετὰ τὴν χριστουγεννιάτικη λειτουργία ἔκαναν τὴν βόλτα τους στὸ δάσος. Ἐκεῖ ἀντίκρυσαν τὸν Γέροντα σὲ ἓνα ἐξαίσιο θέαμα. Γεμᾶτος δέος καθὼς ἦταν ὁ Γέροντας τοὺς λέει: «Νά, καλὰ μου παιδιά, ἦταν τόση ἡ χαρὰ μου ἀπὸ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας, πὺν δὲν ἄντεχα νὰ τὴν ἔχω μόνος μου, καὶ εἶπα: Δὲν πηγαίνεις, χαζὲ Ἰάκωβε, μέσα στὸ δάσος νὰ ψάλεις «Χριστὸς γεννᾶται»; Καὶ καθὼς ἔψαλα, ἦλθαν ὅλα τὰ πουλιὰ κι ἔψαλαν καὶ αὐτὰ μαζί μου. Γιορτάζοντας κι αὐτὰ, ἔδειχναν τὴν χαρὰ τους μὲ τὰ γλυκόλαλα κελαηδήματά τους».

Ὁ ἅγιος Πορφύριος: «Ὁ Θεὸς θέλει καὶ εὐχαριστιέται νὰ σκορπάει τὴν χαρὰ, νὰ πλουτίζει τοὺς πιστοὺς Του μὲ χαρὰ. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ χαρὰ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινό, ἡ εὐτυχία. Ὅσο πιὸ πολὺ ἀγαπᾷς τὸν Χριστό, τόσο πιὸ πολὺ θὰ χαίρεσαι, τόσο πιὸ λίγο θὰ στενοχωριέσαι. Νὰ διαβάζεις τὴν Ἀγία Γραφή, νὰ πηγαίνεις στὴν Ἐκκλησία, νὰ ἔχεις πνευματικό, νὰ κοινωνεῖς. Μ' ἄλλα λόγια, νὰ γίνεις καλὸς Χριστιανός. Τότε θὰ βρεῖς αὐτὴ τὴν χαρὰ πὺν ψάχνεις. Βλέπεις ὅτι ἐγὼ τώρα πονῶ, ἀλλὰ εἶμαι εὐτυχισμένος... Νὰ ἔχετε τὴν χαρὰ τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ χαρὰ πὺν διαρκεῖ αἰῶνια».

Ὁ ἅγιος Παΐσιος: «Ἡ κοσμικὴ χαρὰ δίνει κάτι τὸ πρόσκαιρο. Γιὰ νὰ χαίρεται

κανείς αληθινά, πρέπει να αγαπάει, πρέπει να πιστεύει. Δεν πιστεύουν οι άνθρωποι, γι' αυτό δεν αγαπούν, δεν θυσιάζονται και δεν χαίρονται. Από την θυσία βγαίνει ή μεγαλύτερη χαρά. Όταν αγαπᾷς χαίρεις. Κι όταν αύξηθεῖ ή αγάπη, ό άνθρωπος δεν ζητάει την χαρά για τον εαυτό του, αλλά θέλει να χαίρονται οι ἄλλοι. Η χαρά που νιώθει ό άνθρωπος όταν παίρνει, είναι ανθρώπινη. Ἐνῶ ή χαρά που νιώθει όταν δίνει, είναι θεϊκή και δεν αναπληρώνεται ούτε με ένα σακί δολάρια. Όταν δίνεις ή προσφέρεις κάτι, ή χαρά που νιώθεις έχει θεϊό όξυγόνο. Όταν χαίρεις με τὸ να λαμβάνεις ή με τὸ να θυσιάζονται οι ἄλλοι για σένα, αὐτή ή χαρά έχει μόχα, άσφυξία. Η έσωτερική χαρά, αὐτή ή θεία παρηγορία που νιώθει ό άνθρωπος μέσα του, είναι μιὰ πληροφορία ότι είναι δικτυωμένος με την χάρη τοῦ Θεοῦ. Η πραγματική χαρά γεννιέται από την πίκρα που γεύεται κανείς με χαρά για τον Χριστό που πικράθηκε για να μᾶς σώσει. Ο Χριστιανός πρέπει να χαίρεται ιδιαίτερα, όταν τον βρίσκει κάποια δοκιμασία, χωρίς να δίνει ό ίδιος άφορμή. Στις γιορτές ό Χριστός, ή Παναγία, οι Ἅγιοι έχουν χαρά και κερνοῦν, δίνουν εύλογίες, δῶρα πνευματικά στους ανθρώπους. Γι' αυτό ό διάβολος, έπειδή τὰ γνωρίζει αὐτά, δημιουργεῖ πειρασμούς για να στερηθοῦν οι άνθρωποι τὰ θεῖα δῶρα και να μη χαροῦν την γιορτή».

Ο θεολόγος ποιητής Γ. Βερίτης σ' έναν ὕμνο για τους Χριστιανούς φοιτητές θὰ βροντοφωνάξει: «Ζήτω σ'έμᾶς! Χαρά σ' έμᾶς! Εἴμαστε εμεῖς πιστοί!/Κράχτε το, άδέλφια! Εἴμαστ' έμεῖς στον κόσμο διαλεχτοί./ Χιλιάδες ήλιοι λάμπουν γύρω. Μὰ κι άπ' τους ήλιους πιὸ πολὺ άστράφτει ό άρχηγός μας,/ που κατεβαίνει πρὸς έμᾶς,/ Δόξα, χαρά και φῶς μας».

Ἀδελφοί μου,

Ο Χριστός μας θὰ μᾶς πεί: «Σᾶς λέγω ότι χαρά γίνεται ένώπιον των άγγέλων τοῦ Θεοῦ για ένα άμαρτωλὸ μετανοοῦντα» (Λουκ. 10, 20). Τὰ φιλότιμα παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ μας χαίρονται και άγάλλονται, γιατί έχουν κλείσει στην καρδιά τους την Ἑσταυρωμένη Ἀγάπη. Για εκείνους, όμως που αίσθάνονται την δαιμονική χαρά, την ψεύτικη, τῶν παθῶν και τῆς άμαρτίας, ἄς αλλάξουν τρόπο ζωῆς, ἄς γευθοῦν την πραγματική χαρά, που είναι ό Ἰδιος ό Λυτρωτής μας.

Εἴθε στις καρδιές ὅλων μας να βασιλεύσει αὐτή ή δροσοφόρα χαρά τῆς Ἀναστάσεως, ή χαρά τῆς Παναγίας μας, τῶν Ἀγίων, τῆς μετανοίας μας, τῆς σωτηρίας μας. Γένοιτο!